

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobců: a) **Sambuela s.r.o.**, se sídlem Krňany, Třebsín 295E, IČ: 28199561, b) **Hanička s.r.o.**, se sídlem Krňany, Třebsín 295E, IČ: 29046301, oba zast. JUDr. Pavlem Klauzem, obecným zmocněncem, bytem Netvořice, Třebsín 295, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem Praha 1, nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18.10.2010, č.j. 87/2010-190-TAXI/3 a proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.10.2010, č.j. 88/2010-190-TAXI/3

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravy – dopravního úřadu (dále též jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13.9.2010, č.j. MHMP 723142/2010 bylo rozhodnuto o tom, že žalobce a) jako provozovatel taxislužby nepředložil správnímu orgánu I. stupně ve lhůtě 10 dnů ode dne oznámení usnesení ze dne 13.8.2010, č.j. MHMP 668448/2010, tj. do 23.8.2010, požadované záznamy o provozu vozidla Škoda Fabia, SPZ: 9A4 6072, evidenční číslo vozidla taxislužby 9A4 6072 – měsíční uzávěrky taxametry TJM 03, výrobní číslo taxametry 0884, výrobní číslo paměťové jednotky 9484 za měsíce březen 2010, duben 2010, květen 2010 a červen 2010, kopie stvrzenek ze všech přeprav ode dne 25.3.2010, kdy bylo uvedené vozidlo zaevidováno dopravním úřadem, záznam o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku řidiče D. Č., originál nebo úředně ověřenou kopii dohody o provedení práce, kterou žalobce a) uzavřel s D. Č. a originál nebo úředně ověřenou kopii skončení dohody o provedení práce, které dle žalobce a) obě strany podepsaly dne 23.6.2010. Proto byla žalobci a) podle ust. § 62 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) uložena pořádková pokuta ve výši 30.000,- Kč.

Rozhodnutím ze dne 18.10.2010, č.j. 87/2010-190-TAXI/3 žalovaný na základě odvolání žalobce a) postupem podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil výše uvedené rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že žalobce a) jako provozovatel taxislužby nepředložil správnímu orgánu I. stupně ve lhůtě 10 dnů ode dne oznámení usnesení ze dne 13.8.2010, č.j. MHMP 668448/2010, tj. do 23.8.2010, požadované záznamy o provozu vozidla Škoda Fabia, SPZ: 9A4 6072, evidenční číslo vozidla taxislužby 9A4 6072 za měsíce březen 2010, duben 2010, květen 2010, červen 2010 a kopie stvrzenek z přeprav poskytnutých uvedeným vozidlem od dne 25.3.2010, záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku řidiče D. Č., originál nebo úředně ověřenou kopii dohody o provedení práce, kterou žalobce a) uzavřel s D. Č. a originál nebo úředně ověřenou kopii skončení dohody o provedení práce, které dle žalobce a) obě strany podepsaly dne 23.6.2010. Proto byla žalobci a) podle ust. § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu uložena pořádková pokuta ve výši 5.000,- Kč.

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 13.9.2010, č.j. MHMP 742151/2010 bylo rozhodnuto o tom, že žalobce b) jako provozovatel taxislužby nepředložil správnímu orgánu I. stupně ve lhůtě 10 dnů ode dne oznámení usnesení ze dne 13.8.2010, č.j. MHMP 668757/2010, tj. do 23.8.2010, požadované záznamy o provozu vozidla Škoda Fabia, SPZ: 4S7 9738, evidenční číslo vozidla taxislužby 4S7 9738 – měsíční uzávěrky taxamtru TJM, výrobní číslo taxamtru 0965, výrobní číslo paměťové jednotky 1383 za měsíc červen 2010, kopie stvrzenek ze všech přeprav poskytnutých uvedeným vozidlem ode dne zaevidování dopravním úřadem Benešov, doklad o přidělení evidenčního čísla vozidla Škoda Fabia, SPZ: 4S7 9738, evidenční číslo vozidla taxislužby 4S7 9738, záznam o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku řidiče T. Š., originál nebo úředně ověřenou kopii dohody o provedení práce, kterou žalobce b) uzavřel s T. Š. a originál nebo úředně ověřenou kopii skončení dohody o provedení práce, které dle žalobce b) obě strany podepsaly dne 23.6.2010. Proto byla žalobci b) podle ust. § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu uložena pořádková pokuta ve výši 30.000,- Kč.

Rozhodnutím ze dne 25.10.2010, č.j. 88/2010-190-TAXI/3 žalovaný na základě odvolání žalobce b) postupem podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně uvedené v předchozím odstavci tak, že žalobce b) jako provozovatel taxislužby nepředložil správnímu orgánu I. stupně ve lhůtě 10 dnů ode dne oznámení usnesení ze dne 13.8.2010, č.j. MHMP 668757/2010, tj. do 23.8.2010, požadované záznamy o provozu vozidla tovární značky Škoda Fabia, SPZ: 4S7 9738, evidenční číslo vozidla taxislužby 4S7 9738, za měsíc červen 2010 a kopie stvrzenek z přeprav poskytnutých uvedeným vozidlem ode dne zaevidování vozidla dopravním úřadem Benešov, doklad o přidělení evidenčního čísla pro vozidlo tovární značky Škoda Fabia, SPZ: 4S7 9738, evidenční číslo vozidla taxislužby: 4S7 9738, záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku řidiče T. Š., originál nebo úředně ověřenou kopii dohody o provedení práce, kterou žalobce b) uzavřel s T. Š. a originál nebo úředně ověřenou kopii skončení dohody o provedení práce, kterou dle vyjádření žalobce b) obě strany podepsaly dne 23.6.2010. Proto byla žalobci b) podle ust. § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu uložena pořádková pokuta ve výši 1.500,- Kč.

Společnou žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce a) domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18.10.2010, č.j. 87/2010-190-TAXI/3 a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení; žalobce b) se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25.10.2010, č.j.: 88/2010-190-TAXI/3 a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Oba

v žalobě shodně namítli, že správní řízení, ve kterých byla napadená rozhodnutí vydána, spočívají na nesprávném a nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci. Žalobci jsou toho názoru, že správní orgán I. stupně neoprávněně požadoval důkazní prostředky, které jsou ve věci irelevantní. Žalobci doložili ukončení pracovněprávního vztahu ke kontrolovaným osobám a správní orgán I. stupně neměl důvod požadovat po žalobcích další důkazy. Žalovaný však provedl vlastní výklad práva, podle kterého mohl požadovat důkazy a ověřenou kopii (listiny prokazující) ukončení pracovněprávního vztahu. Jedná se o výklad práva v neprospěch žalobců a o účelovou dedukci. Dle názoru žalobců postačoval doklad o ukončení pracovněprávního vztahu, podle kterého řidiči v době kontroly již nebyli zaměstnanci žalobců a správní orgán I. stupně to měl vzít na vědomí.

Žalobci dále spatřují nezákonnost napadených rozhodnutí v tom, že žalovaný ve dvou totožných kauzách se stejnou skutkovou podstatou a stejným odůvodněním rozhodnutí bez vysvětlení snížil pokutu v případě žalobce a) na 5.000,- Kč a v případě žalobce b) na 1.500,- Kč. Uzavřeli, že se napadenými rozhodnutími cítí zkráceni na svých právech za situace, kdy uložení pořádkové pokuty vykazuje zásadní procesní pochybení žalovaného a nesprávné hodnocení důkazního stavu věci a dále úkony, které je nutno pokládat jako podjaté v neprospěch žalobců. Napadená rozhodnutí jsou s ohledem na výše uvedené nepřezkoumatelná a nezákonná.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že vzhledem k tomu, že žalobci své námitky pojali velice obecně a svá tvrzení neprokazují konkrétními pochybeními, nemůže se k těmto žalobním námitkám blíže vyjádřit. Může jen obecně konstatovat, že napadená rozhodnutí považuje za správná, přezkoumatelná a zákonná a že řízení byla vedena v souladu s právními předpisy bez procesních pochybení; práva žalobců na spravedlivý proces nebyla krácena. Účelem požadavku na předložení stanovených listin bylo zjištění skutkového stavu věci, o němž nebudou důvodné pochybnosti. Smlouva o skončení pracovněprávního vztahu je dle žalovaného významným, avšak nikoliv jediným důkazem o existenci či neexistenci pracovněprávního vztahu v oblasti taxislužby. K dalším listinným důkazům, které jsou způsobilé prokázat existenci či neexistenci pracovněprávního vztahu, náleží např. záznamy o provozu vozidla, záznamy o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, doklady o výplatě mzdy, výpisy o placení zdravotního a sociálního pojištění atd. Aby byl naplněn požadavek ust. § 3 správního řádu, musí správní orgán zvolit takový postup, který zajistí, aby byl zjištěn takový stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti. K využití výše zmíněných důkazních prostředků dochází za situace, kdy přetrvávají důvodné pochybnosti o skutečném stavu věci, tj. v daném případě o existenci, resp. neexistenci pracovněprávního vztahu. V projednávaných případech řidiči při kontrole předložili platné dohody o provedení práce a svým faktickým jednáním vystupovali jako zaměstnanci žalobců. Následně žalobci uvedli, že pracovněprávní vztah s řidiči v době kontroly neexistoval a tuto skutečnost dokládali kopiemi listin nazvaných „Skončení dohody sjednané na dobu konání určitých prací“. Vznikl tak rozpor mezi tvrzeními žalobců a faktickým jednáním zaměstnanců, který bylo nutné vyjasnit.

K tvrzení žalobců, že kopie „skončení dohody sjednané na dobu konání určitých prací“, kterou v reakci na oznámení o zahájení správního řízení doložili, je postačujícím důkazem o neexistenci pracovněprávního vztahu, žalovaný uvedl, že žalobce a) předložil kopii listiny nazvané „skončení dohody sjednané na dobu konání určitých prací“ s řidičem D. Č., ve které však nebylo uvedeno datum, ke kterému došlo k zániku pracovněprávního vztahu. Tato listina obsahovala pouze větu „Obě smluvní strany se rozhodly po oboustranné dohodě smluvní vztah „dohoda o provedení práce“ považovat za ukončený dnem:“. Žalovaný

podotkl, že úředně ověřenou kopii této listiny žalobce a) předložil po opětovné výzvě správního orgánu I. stupně v roce 2011, přičemž na této listině bylo ručně dopsané datum ukončení pracovněprávního vztahu 23.6.2010. V obou případech byly předložené kopie listin o ukončení pracovněprávního vztahu datovány dnem, který předcházel dni, ve kterém došlo k provedení kontroly, což vzbuzuje důvodné pochybnosti o věrohodnosti takového dokumentu a přinejmenším působí „podivně“. Žalovanému bylo z jeho činnosti známo, že přibývá případů, kdy provozovatel taxislužby namítne, že řidič nebyl v době kontroly jeho zaměstnancem, aby se vyhnul případnému postihu. Ukončení pracovněprávního vztahu den před kontrolou budí důvodné pochybnosti, zda se v daných případech nejedná o bílko podepsané ukončení pracovněprávního vztahu, které je dle § 19 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce, a ust. § 39 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, neplatné. Obdobné „praktiky“ spočívající v doložení listin týkajících se ukončení pracovněprávního vztahu datované den před provedenými kontrolami zaznamenal žalovaný u provozovatele taxislužby společnosti Hana Klauzová - taxi, spol. s r. o., přičemž v obchodním rejstříku figuruje coby jednatelka společnosti paní H. K., tj. stejná osoba, která je vedena jako jednatelka žalobců.

Vzhledem k výše uvedenému žalovaný považoval správním orgánem I. stupně vydaná usnesení ukládající žalobcům povinnost předložit originály, popř. úředně ověřené listiny týkajících se vzniku, resp. zániku pracovněprávního vztahu, záznamy o provozu vozidla a záznamy o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku za adekvátní nejen z hlediska nutnosti naplnit povinnost danou mu ustanovením § 3 správního řádu, nýbrž i v souladu s § 53 odst. 1 správního řádu. Vzhledem k tomu, že správní řád definici „listiny“ neobsahuje, není vyloučeno požadovat předložení originálu nebo ověřené kopie listin. Pouze originál listiny vykazuje vyšší míru autenticity a má vyšší vypovídací hodnotu. Dle žalovaného nelze správnímu orgánu I. stupně vytýkat, že za relevantní důkaz nepovažoval pouhou kopii listiny, a to zejména v současné době, kdy lze poměrně úspěšně za pomoci kopírovacího zařízení originál listiny pozměnit a uzpůsobit. Vedle předložení listin týkajících se pracovněprávního poměru správní orgán I. stupně vyzval žalobce k předložení záznamu o provozu vozidla a záznamu o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku. Srovnání údajů v těchto záznamech je způsobilé dokázat, zda řidič vykonával v inkriminované době pro provozovatele taxislužby závislou činnost. Požadavek na předložení těchto listin byl odůvodněn nutností prokázat, zda pracovněprávní poměr existoval či nikoliv, což je stěžejní pro určení subjektu odpovědného za porušení příslušných ustanovení zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silniční dopravě“). Námitky o oprávněnosti tohoto požadavku nijak nezpochybnují uloženou pořádkovou pokutu za nesplnění požadavků dle usnesení o předložení listin, která jsou vykonatelná.

K námitce, že ve dvou totožných kauzách se stejnou skutkovou podstatou a stejným odůvodněním snížil bez vysvětlení pokutu v případě žalobce a) na 5.000,- Kč, zatímco v případě žalobce b) na 1.500,- Kč, žalovaný uvedl, že obě rozhodnutí obsahují úvahy, které jej vedly ke snížení pokuty. Jejich komparací je dovoditelné, proč žalobci b) uložil pokutu v nižší výši. V obou případech se jednalo o uložení pořádkové pokuty za neuposlechnutí pokynu správního orgánu I. stupně, který spočíval v požadavku na předložení dokumentů, které měly prokázat existenci či neexistenci pracovněprávního vztahu. Nevyhověním tomuto pokynu došlo k závažnému ztížení postupu správního orgánu I. stupně při správním řízení a naplnění skutkové podstaty pořádkového deliktu podle ust. § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu. Přestože se v obou případech jednalo o naplnění stejné skutkové podstaty podle ust. § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu, žalovaný postupoval v souladu s ust. § 62 odst. 3 správního řádu. Předmětem řízení se rozumí ta porušení zákona o silniční dopravě, pro která bylo

správní řízení zahájeno, tj. skutky vymezené v oznámení o zahájení správního řízení, resp. v příkazu. Žalovaný v napadených rozhodnutích zohlednil, že správním orgánem I. stupně vymezené předměty řízení v oznámení o zahájení správního řízení, resp. v příkazu nebyly totožné. V případě žalobce a) je předmět řízení vymezen jako porušení ust. § 9 odst. 2 písm. e) bod 1 a ust. § 21 odst. 2 a 4 zákona o silniční dopravě. Porušení ust. § 21 odst. 2 zákona o silniční dopravě je přitom správním deliktem, za který lze dle ust. § 35 odst. 3 písm. h) téhož zákona uložit pokutu až do výše 750.000,- Kč. Jedná se tedy jednoznačně o delikt s vysokou závažností. V případě žalobce b) vycházel žalovaný z vydaného příkazu, který jako předmět řízení vymezoval porušení ust. § 9 odst. 1 a 2 písm. e) bod 1 a ust. § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě, což jsou správní delikty, jejichž skutková podstata je zahrnuta pod ust. § 35 odst. 1 zákona o silniční dopravě a u nichž je horní hranice možné pokuty stanovena na 100.000,- Kč. Odlišná výše pokuty je tedy důsledkem odlišné výše závažnosti správních deliktů, které byly v jednotlivých případech předmětem řízení.

Žalovaný uzavřel, že v předmětné věci postupoval v souladu se správním řádem a právními předpisy vztahujícími se k provozování silniční dopravy. V rámci napadených rozhodnutí se dostatečně vypořádal s odvolacími námitkami a modifikoval výši pokuty tak, aby odpovídala závažnosti a významu zjištěného protiprávního jednání.

V replice k vyjádření žalovaného žalobci namítli, že správní orgán I. stupně vydal usnesení, které nařizuje předložení záznamů o provozu vozidla, záznamů o době řízení vozidla a bezpečnostních přestávkách nad rámec § 53 odst. 1 správního řádu, a to za dobu tří měsíců. Z dikce zmíněného ustanovení je zřejmé, že se musí jednat o listinu, kterou má být proveden důkaz, tedy kterou má být prokázán stav věci. Uvedená usnesení správního orgánu I. stupně neobsahují žádné odůvodnění. V jejich odůvodnění se správní orgán I. stupně omezil na obecné zdůvodnění, že v rámci vedeného správního řízení je předložení výše uvedených listin nezbytné k prokázání stavu věci, o němž nejsou pochybnosti v souladu s ust. § 3 správního řádu. V odůvodnění usnesení zcela absentují úvahy vztahující se k předmětu vedeného správního řízení, tj. rozvedení úvah o tom, proč požaduje správní orgán I. stupně předložení záznamů o provozu vozidla za tři měsíce a co má jejich předložení konkrétně prokázat. Oprávněnost požadavku správního orgánu I. stupně přitom nelze logicky dovodit. Dle žalobců správní orgán I. stupně ani nevěděl, proč listiny požaduje. Důležité listiny, které by řádně prokázaly výše uvedené skutečnosti, tj. např. doklad o výplatě mzdy, výpisy o platbě sociálního a zdravotního pojištění nebo mzdové listy, správní orgán opomenul. K rozdílnosti výše uložených pokut žalobci v replice uvedli, že žalovaný jednal protiprávně, neboť uložená pokuta a následně rozhodnutí o snížení pokuty se netýká skutků uvedených v oznámení o zahájení řízení, ale deliktu dle § 53 odst. 1 správního řádu, jehož předmět řízení je zcela totožný. Závěrem žalobci protestovali proti úvahám žalovaného o tom, kolik společností řídí H. K. a jaké jsou praktiky v zakládání antidatových listin. Dle mínění žalobců se žalovaný tímto jednáním dopustil protiprávního snížení jejich důvěryhodnosti.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadená rozhodnutí, jakož i řízení, která jejich vydání předcházela, a to v mezích žalobci uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správních spisů předložených soudu žalovaným vyplynuly tyto skutečnosti rozhodné pro posouzení věci:

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně, jehož výrok byl konstatován shora, byla žalobci a) uložena pořádková pokuta ve výši 30.000,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce a) odvolání, o němž žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím ze dne 18.10.2010, č.j. 87/2010-190-TAXI/. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je mj. uvedeno, že dne 24.6.2010 v 20:37 v ulici Roztylská, Praha 4 provedli pracovníci správního orgánu I. stupně v rámci státního odborného dozoru v silniční dopravě kontrolu vozidla taxislužby tovární značky Škoda Fabia, SPZ: 9A4 6072, evidenční číslo vozidla taxislužby: 9A4 6072, řízeného D. Č. Provozovatelem vozidla byl žalobce a). Při kontrole bylo zjištěno, že černobílé pásy se nacházejí pouze na předních dveřích vozidla a vozidlo je vybaveno úředně neověřeným taxametrem. Dopisem ze dne 28.6.2010, č.j.: MHMP 554097/2010 bylo žalobci a) zasláno seznámení s protokolem o kontrole taxislužby. Dopisem ze dne 19.7.2010, č.j. MHMP 603814/2010 zahájil správní orgán I. stupně se žalobcem a) správní řízení ve věci podezření z porušení ust. § 9 odst. 2 písm. e) bod 1 zákona o silniční dopravě, neboť pověřil výkonem práce řidiče taxislužby osobu mladší 21 let, dále ve věci podezření z porušení § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě v návaznosti na ust. § 12 odst. 3 písm. a) a odst. 4 vyhlášky č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě, (dále jen „prováděcí vyhláška“) a porušení § 21 odst. 2 zákona o silniční dopravě. Žalobce a) na zahájení řízení zareagoval sdělením, že s D. Č. byl k 23.6.2010 skončen pracovněprávní vztah.

V průběhu správního řízení vydal správní orgán I. stupně usnesení ze dne 13.8.2010, č.j. MHMP 668448/2010, kterým žalobci a) nařídil, aby předložil ve lhůtě 10 dnů ode dne oznámení tohoto usnesení záznamy o provozu vozidla, tj. měsíční uzávěrky taxametru za měsíce březen - červen 2010 a kopie stvrzenek ze všech přeprav poskytnutých uvedeným vozidlem ode dne 25.3.2010, dále záznam o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku řidiče D. Č. a originál nebo úředně ověřenou kopii dohody o provedení práce, kterou žalobce a) uzavřel s řidičem D. Č. a originál nebo úředně ověřenou kopii skončení dohody o provedení práce, které dle vyjádření žalobce a) obě strany podepsaly dne 23.6.2010. Zmíněné usnesení bylo žalobci a) doručeno prostřednictvím datové schránky dne 13.8.2010, takže nejpozději dne 23.8.2010 měl žalobce a) požadované dokumenty předložit. Žalobce a) namísto předložení požadovaných dokumentů zaslal správnímu orgánu I. stupně vyjádření ze dne 26.8.2010, ve kterém uvedl, že požadované písemnosti již byly předvedeny při provedené kontrole dne 24.6.2010. Dále sdělil, že šetření existence pracovněprávního poměru nemá v žádném zákoně podporu. Ve vyjádření rovněž žalobce upozornil na pochybení dopravního úřadu Benešov, který vydal řidiči nesplňujícímu podmínku věku 21 let průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby, a na pochybení správního orgánu I. stupně, který připustil stejného řidiče ke zkoušce z místopisu a vydal mu příslušné osvědčení. Žalovaný nicméně v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že námitky ohledně protiprávního jednání správního orgánu I. stupně a dopravního úřadu v Benešově jsou pro řízení o uložení pořádkové pokuty irelevantní. Stejně tak se žalovaný nezabýval tvrzeními žalobce a) ohledně splnění zákonné povinnosti vyřazení vozidla i řidiče z evidence taxislužby, neboť jsou pro řízení o uložení pořádkové pokuty bezpředmětné.

K požadavku na předložení originálu nebo úředně ověřené kopie dohody o provedení práce a dokumentu s názvem „skončení dohody o provedení práce“ žalovaný uvedl, že z dikce ust. § 53 odst. 1 správního řádu vyplývá, že je správní orgán I. stupně oprávněn požadovat předložení listiny potřebné k provedení důkazu. Vzhledem k tomu, že správní řád definici listiny neobsahuje, není vyloučeno, aby požadoval listinu ve formě originálu. Dohoda o provedení práce je obsažena ve spisu pouze jako součást fotodokumentace k protokolu o kontrole ze dne 24.6.2010 a jedná se o dokument, který byl poskytnut v době kontroly řidičem. Skončení dohody o provedení práce předložil žalobce a) pouze formou fotokopie.

Dle žalovaného je v případě projednávání tak závažných porušení zákona o silniční dopravě, za které hrozí pokuta až do výše 750.000,- Kč, na místě vyžádat si originál nebo úředně ověřené kopie příslušných dokumentů, a vycházet tak z podkladů vykazujících vyšší míru autenticity, než má pouhá kopie.

Konstatoval, že účelem uložení pořádkové pokuty je vynucení plnění procesních povinností pokud osoba svým jednáním ztěžuje postup správního orgánu tím, že mj. neuposlechne pokynu úřední osoby. Správní orgán I. stupně svým požadavkem na předložení výše zmíněných dokumentů sledoval zjištění skutečného stavu věci. Takový postup správního orgánu je v souladu s principem správního práva, který je upraven v ust. § 3 správního řádu. V daném případě mají požadované dokumenty napomoci prokázání existence či neexistence pracovněprávního vztahu, resp. zda řidič vykonával pro žalobce a) v předmětné době práci. Údaje v záznamu o provozu vozidla ve vzájemné souvislosti s údaji v záznamu o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku řidiče, jsou způsobilé prokázat, zda řidič vykonával v inkriminované době pro žalobce a) závislou činnost. Žalobce a) měl poskytnout veškerou součinnost k tomu, aby správní orgán I. stupně zjistil takový stav věci, o kterém nebudou pochybnosti, což ovšem svým jednáním neumožnil, a zavedl tak pochybnost o pravdivosti svých předešlých tvrzení. Prokázání existence či neexistence pracovněprávního vztahu je přitom stěžejní pro určení subjektu odpovědného z porušení příslušných ustanovení zákona o silniční dopravě. Nepředložení požadovaných dokladů tedy došlo k prokazatelnému ztížení práce správního orgánu I. stupně při zjišťování skutečného stavu věci.

Podle ust. § 62 odst. 3 správního řádu musí správní orgán I. stupně při stanovení výše pořádkové pokuty dbát, aby udělená pokuta nebyla v hrubém nepoměru k závažnosti následku a k významu předmětu řízení. Dle názoru žalovaného stanovená výše pokuty neodpovídá závažnosti pořádkového deliktu žalobce a) a významu předmětu řízení. Správní orgán I. stupně neprovedl dostatečnou úvahu, která by odůvodnila, proč uděluje pokutu v téměř dvou třetinách správním řádem stanovené maximální sazby 50.000,- Kč. V daném případě jsou předmětem řízení porušení zákona o silniční dopravě ve všech bodech, pro které správní orgán I. stupně zahájil správní řízení, neboť účelem předložení příslušných dokumentů bylo prokázání existence nebo neexistence pracovněprávního vztahu, od které se pak odvíjí, kdo je subjektem odpovědným za uvedená porušení zákona o silniční dopravě. Porušení ust. § 21 odst. 2 zákona o silniční dopravě, za které lze uložit pokutu až do výše 750.000,- Kč, je v dané věci nejzávažnějším deliktem. Žalovaný nepovažoval za správné, že správní orgán I. stupně při prvním ztížení správního řízení uložil pořádkovou pokutu ve výši 30.000,- Kč. Současně upozornil, že vzhledem k tomu, že správní řád stanovuje rozpětí pro ukládání pořádkové pokuty až do výše 50.000,- Kč, správnímu orgánu I. stupně při opakovaném ztěžování postupu a neposkytnutí součinnosti nic nebrání v tom stanovit žalobci a) pokutu ve vyšších hranicích stanovené sazby. Přestože jsou v daném případě předmětem správního řízení závažná porušení zákona o silniční dopravě, za která lze uložit pokutu až do výše 750.000,- Kč, žalovaný zohlednil to, že se ze strany žalobce a) jedná o prvotní ztížení postupu správního orgánu a uloženou pořádkovou pokutu snížil na částku 5.000,- Kč, která dle něj odpovídá závažnosti pořádkového deliktu žalobce a).

Rozhodnutím správního orgánu I. stupně, jehož výrok byl konstatován shora, byla žalobci b) uložena pořádková pokuta ve výši 30.000,- Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce b) odvolání, o němž bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím ze dne 25.10.2010, č.j. 88/2010-190-TAXI/3. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaný konstatoval, že dne 24.6.2010 v 20:50 v ulici Roztylská, Praha 4 provedli pracovníci správního orgánu I. stupně

v rámci výkonu státního odborného dozoru v silniční dopravě kontrolu vozidla taxislužby tovární značky Škoda Fabia, SPZ: 4S7 9738, evidenční číslo vozidla taxislužby: 4S7 9738, řízeného T. Š. Provozovatelem vozidla byl žalobce b). O kontrole byl vyhotoven protokol č. T/240610/2/Sm, ze kterého vyplývá, že vozidlo nemělo žlutou střešní svítidlu s nápisem taxi a přerušované pásy na obou předních i zadních dveřích. Vozidlo nebylo vybaveno úředně ověřeným taxametrem. Řidič, který nedovršil věk 21 let, se k protokolu vyjádřil s tím, že v současné době taxislužbu nevykonává a obchodní jméno je problematické z vozidla odstranit. Přislíbil, že dá vše do pořádku. Dopisem ze dne 28.6. 2010, č.j.MHMP 554188/2010 bylo žalobci b) zasláno seznámení s protokolem o kontrole taxislužby. Správní orgán I. stupně vydal na základě ust. § 150 odst. 1 správního řádu příkaz ze dne 21.7.2010, č.j. MHMP 612526/2010, kterým žalobci b) uložil pokutu 5.000,- Kč za porušení ust. § 9 odst. 2 písm. e) bod 1 zákona o silniční dopravě, neboť pověřil výkonem práce řidiče taxislužby osobu mladší 21 let, a za porušení ust. § 9 odst. 1 a § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě v návaznosti na ust. § 12 odst. 2 prováděcí vyhlášky. Žalobce podal v zákonné lhůtě proti příkazu odpor, v němž uvedl, že v době kontroly nebyl T. Š. se žalobcem b) v pracovněprávním vztahu. Jako důkaz přiložil kopii „skončení dohody sjednané na dobu konání určitých prací“, ze které vyplývá, že pracovněprávní vztah skončil dne 23.6.2010.

Následně správní orgán I. stupně vydal usnesení ze dne 13.8.2010, č.j. MHMP 668757/2010, kterým žalobci b) uložil, aby předložil ve lhůtě 10 dnů ode dne oznámení tohoto usnesení záznamy o provozu vozidla, tj. měsíční uzávěrky taxametru za měsíc červen 2010 a kopie stvrzenek ze všech přeprav poskytnutých uvedeným vozidlem ode dne jeho zaevidování dopravním úřadem Benešov. Dále vyzval žalobce b) k předložení dokladu o přidělení evidenčního čísla pro vozidlo taxislužby tovární značky; Škoda Fabia, SPZ: 4S7 9738, záznamu o době řízení vozidla, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku řidiče T. Š., originálu nebo úředně ověřené kopie dohody o provedení práce, kterou žalobce b) uzavřel s řidičem T. Š. a originálu nebo úředně ověřené kopie skončení dohody o provedení práce, kterou dle vyjádření žalobce b) obě strany podepsaly dne 23.6.2010. Usnesení bylo žalobci b) doručeno prostřednictvím datové schránky dne 13.8.2010, takže nejpozději dne 23.8.2010 měl žalobce b) požadované dokumenty předložit. Žalobce b) namísto předložení požadovaných dokumentů zaslal správnímu orgánu vyjádření, ve kterém uvedl, že požadované písemnosti již byly předvedeny při provedené kontrole dne 24.6.2010. Dále sdělil, že šetření existence pracovněprávního poměru nemá v žádném zákoně podporu. Ve vyjádření zároveň upozornil na pochybení dopravního úřadu Benešov, který vydal řidiči nesplňujícímu podmínku věku 21 let průkaz o způsobilosti řidiče taxislužby, a též na pochybení správního orgánu I. stupně, který připustil stejného řidiče ke zkoušce z místopisu a vydal mu příslušné osvědčení.

K námitkám žalobce b) ohledně protiprávního jednání správního orgánu I. stupně a dopravního úřadu v Benešově žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že jsou pro řízení o uložení pořádkové pokuty irelevantní. Stejně tak se žalovaný nezabýval tvrzeními žalobce b) ohledně splnění zákonné povinnosti vyřazení vozidla i řidiče z evidence taxislužby, neboť i ty jsou dle jeho názoru pro řízení o uložení pořádkové pokuty bezpředmětné.

K požadavku na předložení originálu nebo úředně ověřené kopie dohody o provedení práce a dokumentu s názvem „skončení dohody sjednané na dobu konání určitých prací“ žalovaný sdělil, že z dikce ust. § 53 odst. 1 správního řádu vyplývá, že správní orgán I. stupně je oprávněn požadovat předložení listiny potřebné k provedení důkazu. Vzhledem k tomu, že správní řád definici listiny neobsahuje, není vyloučeno, aby správní orgán požadoval listinu ve formě originálu. Dohoda o provedení práce je obsažena ve spisu pouze jako součást fotodokumentace k protokolu o kontrole ze dne 24.6.2010 a jedná se o dokument, který byl

poskytnut v době kontroly řidičem. Skončení dohody o provedení práce předložil žalobce b) pouze formou fotokopie. Dle žalovaného správnímu orgánu I. stupně nic nebrání vyžádat si originál nebo úředně ověřené kopie příslušných dokumentů, a vycházet tak z podkladů vykazujících vyšší míru autenticity, než má pouhá kopie.

Žalovaný konstatoval, že účelem uložení pořádkové pokuty je vynucení plnění procesních povinností, pokud osoba svým jednáním ztěžuje postup správního orgánu tím, že mj. neuposlechne pokynu úřední osoby. Správní orgán I. stupně svým požadavkem na předložení výše zmíněných dokumentů sledoval zjištění skutečného stavu věci, tj. takového stavu, o kterém by nebyly důvodné pochybnosti. Takový postup je v souladu s principem správního práva, který je upraven v ust. § 3 správního řádu. V daném případě mají požadované dokumenty napomoci prokázání existence či neexistence pracovněprávního vztahu, resp. toho, zda řidič vykonával pro žalobce b) v předmětné době práci. Údaje v záznamu o provozu vozidla ve vzájemné souvislosti s údaji v záznamu o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku řidiče jsou způsobilé prokázat, zda řidič vykonával v inkriminované době pro žalobce b) závislou činnost. Žalobce b) měl poskytnout veškerou součinnost k tomu, aby správní orgán I. stupně zjistil takový stav věci, o kterém nebudou pochybnosti, což ovšem svým jednáním neumožnil, a zavdal tak pochybnost o pravdivosti svých předešlých tvrzení. Prokázání existence či neexistence pracovněprávního vztahu je přitom stěžejní pro určení subjektu odpovědného z porušení příslušných ustanovení zákona o silniční dopravě. Nepředložení požadovaných dokladů tak došlo k prokazatelnému ztížení práce správního orgánu I. stupně při zjišťování skutečného stavu věci.

Podle ust. § 62 odst. 3 správního řádu musí správní orgán I. stupně při stanovení výše pořádkové pokuty dbát, aby udělená pokuta nebyla v hrubém nepoměru k závažnosti následku a k významu předmětu řízení. Dle žalovaného stanovená výše pokuty neodpovídá závažnosti pořádkového deliktu žalobce b) a významu předmětu řízení. Předmětem řízení, který správní orgán I. stupně vymezil v příkazu, je porušení ust. § 9 odst. 2 písm. e) bod 1 zákona o silniční dopravě a porušení ust. § 9 odst. 1 a ust. § 21 odst. 4 zákona o silniční dopravě v návaznosti na ust. §12 odst. 2 prováděcí vyhlášky. Tato jednání naplňují skutkovou podstatu správních deliktů uvedených v ust. § 35 odst. 1 písm. e) a g) zákona o silniční dopravě, za které lze uložit pokutu až do výše 100.000,- Kč. Skutečnost, že správní orgán I. stupně příkazem udělil pokutu za výše uvedená porušení zákona o silniční dopravě v částce 5.000,- Kč, svědčí o tom, že správní orgán I. stupně posoudil závažnost a význam výše zmíněných porušení zákona o silniční dopravě jako velmi nízký. Vzhledem k výše uvedenému žalovaný shledal pořádkovou pokutu ve výši 30.000,- Kč, která nejenže mnohonásobně převyšuje původní příkazem uloženou pokutu za porušení zákona o silniční dopravě, ale současně dosahuje jedné třetiny zákonem o silniční dopravě stanovené maximální stanovené sankce, v hrubém nepoměru k závažnosti následku a k významu předmětu řízení. Žalovaný dále nepovažoval za správné, že správní orgán I. stupně při prvním ztížení správního řízení uložil pořádkovou pokutu ve výši 30.000,- Kč. Současně upozornil na to, že vzhledem k tomu, že správní řád stanovuje rozpětí pro ukládání pořádkové pokuty až do výše 50.000,- Kč, správnímu orgánu I. stupně při opakovaném ztěžování postupu a neposkytnutí součinnosti nic nebrání v tom uložit žalobci b) pokutu ve vyšších hranicích stanovené sazby. Žalovaný zohlednil, že se jedná o prvotní ztížení postupu, a uloženou pořádkovou pokutu snížil na částku 1.500,- Kč, která podle něj odpovídá závažnosti pořádkového deliktu žalobce b) a významu předmětu řízení.

V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle § 53 odst. 1 správního řádu správní orgán může usnesením uložit tomu, kdo má listinu potřebnou k provedení důkazu, aby ji předložil. Usnesení se oznamuje pouze osobě, které je povinnost ukládána.

Podle § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu správní orgán může rozhodnutím uložit pořádkovou pokutu až do výše 50 000 Kč tomu, kdo v řízení závažně ztěžuje jeho postup tím, že neuposlechne pokyn úřední osoby.

Podle § 62 odst. 3 správního řádu při stanovení výše pořádkové pokuty dbá správní orgán, aby nebyla v hrubém nepoměru k závažnosti následku a k významu předmětu řízení; pokutu lze ukládat i opakovaně.

Soud o věci uvažil takto:

Námítka žalobců, že správní řízení spočívají na nesprávném a nedostatečně zjištěném stavu věci, není opodstatněná. Je třeba zdůraznit, že v souzené věci byly pořádkové pokuty oběma žalobcům uloženy podle § 62 odst. 1 písm. c) správního řádu za závažné ztěžování postupu správního orgánu, kterého se dopustili tím, že *neuposlechli pokyn (výzvu) úřední osoby k předložení konkrétních listin*. Závěr správního orgánu, že se žalobci tohoto jednání dopustili, tedy že nerespektovali výzvu k předložení konkrétních listin specifikovaných v usnesení ze dne 13.8.2010, č.j. MHMP 668448/2010 (žalobce a/) a v usnesení ze dne 13.8.2010, č.j. MHMP 668757/2010 (žalobce b/), je zcela v souladu se skutkovým stavem věci. Obsah spisového materiálu jednoznačně prokazuje, že žalobcům byla předmětná usnesení obsahující výzvu správního orgánu k předložení konkrétních listin řádně doručena, jakož i to, že žalobci správnímu orgánu jím požadované listiny ve stanovené lhůtě nepředložili. V podané žalobě ostatně žalobci tuto skutečnost ničím nezpochybnili, ba ani netvrdí opak. Soudu proto není zřejmé, v čem žalobci spatřují namítaný „nesprávný a nedostatečně zjištěný skutkový stav věci.“

Samotné přesvědčení žalobců o tom, že listiny, k jejichž předložení byli správním orgánem vyzváni, byly pro dané správní řízení irelevantní, a že proto nebylo důvodu, aby po nich správní orgán jejich předložení požadoval, je zcela mylné. Jednou ze základních povinností správního orgánu je postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 (viz § 3 správního řádu). Podle § 50 odst. 2 správního řádu je to zásadně správní orgán, kdo opatřuje podklady pro vydání rozhodnutí. Dle třetího odstavce téhož zákonného ustanovení v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost (takovým řízením je nepochybně i řízení o uložení pokuty za správní delikt), je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. Tím, kdo hodnotí shromážděné podklady pro vydání rozhodnutí, zejména důkazy, nejsou účastníci řízení, ale správní orgán (viz § 50 odst. 4 správního řádu).

Aby správní orgán mohl dostat výše uvedeným povinností, tj. aby mohl shromáždit podklady potřebné pro vydání rozhodnutí, které by vycházelo z náležitě zjištěného skutkového stavu věci, a aby tyto podklady mohl hodnotit, přiznává mu zákon také určitá

oprávnění, která jsou účastníci řízení i další subjekty povinni respektovat. Jedním z nich je možnost uložit usnesením tomu, kdo má listinu potřebnou k provedení důkazu, aby ji předložil (§ 53 odst. 1 správního řádu). Takto vyzvané osobě zákon v žádném případě nedává oprávnění zkoumat, zda je předmětná listina relevantní pro výsledek správního řízení či nikoliv. Jinými slovy řečeno, vyzvaná osoba, ať již se jedná o účastníka řízení či kteroukoliv třetí osobu, je bez dalšího povinna (samozřejmě má-li požadovanou listinu skutečně ve své dispozici), výzvě správního orgánu vyhovět a listinu mu předložit. Z uvedeného zřetelně vyplývá nedůvodnost přesvědčení žalobců, že nebylo jejich povinností vyhovět pokynu (výzvě) správního orgánu k předložení jím požadovaných listin, protože tyto listiny byly *podle jejich mínění* pro dané správní řízení irelevantní.

Soud se navíc plně ztotožňuje s názorem žalovaného, že listiny specifikované v usnesení správního orgánu I. stupně – výzvě k jejich předložení byly relevantní pro posouzení opodstatněnosti argumentace žalobců, že v době kontroly již kontrolovaní řidiči nebyli jejich zaměstnanci. Toto své tvrzení žalobci dokládali toliko kopií listiny označené jako „Skončení dohody sjednané na dobu konání určitých prací.“ Vzhledem k tomu, že tyto listiny byly datovány dnem, který bezprostředně předcházel dni, ve kterém došlo k provedení kontroly, správní orgán oprávněně pojal podezření o jejich pravosti a pravdivosti, které ještě umocňovalo zjištění, že řidiči se v průběhu kontroly prezentovali pouze platnými pracovními smlouvami. Za této situace správní orgán I. stupně oprávněně požadoval po žalobcích předložení dalších listin, které by jejich tvrzení o neexistenci pracovněprávních vztahů s oběma řidiči jednoznačně doložily, mj. též předložení originálů či úředně ověřených kopií listin označených jako „Skončení dohody sjednané na dobu konání určitých prací.“ Listiny požadované správním orgánem I. stupně byly způsobilé prokázat, zda řidiči v době kontroly vykonávali pro žalobce závislou činnost či nikoliv. S ohledem na výše uvedené byl požadavek správního orgánu I. stupně na jejich předložení zcela oprávněným, měl plnou oporu v zákoně a nelze jej považovat za libovůli ze strany správního orgánu. Stejně tak se nejednalo o „výklad práva v neprospěch žalobců“ či „účelovou dedukci“, jak tvrdí žalobci, aniž by blíže specifikovali, v čem vlastně namítanou účelovost tohoto postupu spatřují.

Neobstojí ani námitka, že žalovaný ve dvou totožných kauzách se stejnou skutkovou podstatou a stejným odůvodněním rozhodnutí snížil bez vysvětlení pokutu v případě žalobce a) na 5.000,- Kč a v případě žalobce b) na 1.500,- Kč. Jednak není pravda, že by napadená rozhodnutí neobsahovala úvahy vysvětlující důvody, které žalovaného vedly ke snížení pokut na shora uvedené (rozdílné) částky, a též není pravdou, že odůvodnění napadených rozhodnutí jsou, a to i pokud jde o tu jejich část, která se týká výše pokuty, totožná. Žalovaný dostatečně určitým a zcela srozumitelným způsobem zdůvodnil konečnou výši pokut poukazem na rozdílný předmět jednotlivých řízení, v jejich rámci byly tyto pořádkové pokuty žalobcům uloženy. Konkrétně přihlédl k tomu, že zatímco předmětem správního řízení vedeného se žalobcem a) jsou správní delikty, za jejichž spáchání hrozí žalobci a) pokuta až do výše 750.000,- Kč, žalobce b) může být postižen „toliko“ sankcí do výše 100.000,- Kč. Z tohoto markantního rozdílu, jakož i z odlišného výčtu jednotlivých protiprávních jednání, která jsou oběma žalobcům kladena za vinu, je zřejmé, že se nejedná o dvě totožné kauzy se stejnou skutkovou podstatou, jak tvrdí žalobci. Žalovaný vzal při stanovení konečné výše pokuty v úvahu i tu skutečnost, že správní orgán I. stupně uložil žalobci b) příkazem pokutu ve výši 5.000,- Kč, což samo o sobě svědčí o tom, že závažnost a význam porušení zákona o silniční dopravě vytýkaného tomuto žalobci jsou velmi nízké.

Postup, na jehož základě žalovaný uložil žalobcům pokutu v rozdílné výši, je zcela v souladu s ustanovením § 62 odst. 3 správního řádu, podle kterého je správní orgán při

stanovení výše pořádkové pokuty povinen dbát na to, aby ukládaná pokuta nebyla v hrubém nepoměru k závažnosti následku a k významu předmětu řízení. Předmětem řízení, jehož význam je při ukládání pořádkové pokuty nutno zohlednit, se rozumí předmět toho správního řízení, v jehož průběhu je pořádková pokuta ukládána. V daném případě se jednalo o řízení o uložení pokuty žalobcům za spáchání deliktů jednání, jimiž došlo k porušení různých ustanovení zákona o silniční dopravě, a žalovaný proto nepochybil, když na význam předmětu těchto správních řízení usuzoval s ohledem na jednotlivé správní delikty, jejichž spáchání bylo žalobcům kladeno za vinu, a s tím související maximální výši sankce, která v daném deliktním řízení tomu kterému žalobci hrozila.

Na výše uvedeném nemůže nic změnit skutečnost, že v obou případech byla žalobcům uložena pořádková pokuta podle ust. 62 odst. 1 písm. c) správního řádu za skutkově totožné jednání spočívající v neuposlechnutí pokynu (výzvy) úřední osoby k předložení požadovaných listin. Podstatné je, že v důsledku neuposlechnutí tohoto pokynu úřední osoby došlo ke ztížení postupu správního orgánu v řízeních s odlišným předmětem. Právě s ohledem na rozdílnost významu předmětu obou deliktů řízení vedených se žalobci nelze dospět k závěru o totožnosti obou kauz.

Nekonkrétní tvrzení žalobců o „nesprávném hodnocení důkazního stavu věci“ a „úkonech, které je nutno pokládat jako podjaté v neprospěch žalobců“, nejsou způsobilými žalobními námitkami, na jejichž základě by soud mohl přezkoumat zákonnost napadených rozhodnutí. Podle § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. má žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Přezkumné řízení soudní je založeno na zásadě dispoziční, z níž vyplývá, že specifikace konkrétních důvodů nezákonnosti, popř. nicotnosti napadeného rozhodnutí je úkolem žalobce a nikoliv soudu, který není oprávněn k tomu, aby tyto důvody za žalobce sám vyhledával či domýšlel. Jinými slovy řečeno, je věcí žalobce, aby v žalobě zřetelně vymezil rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí, jímž je soud vázán, a to uvedením konkrétních žalobních bodů (námitok) ve smyslu shora citovaného § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. Žalobci nicméně nespecifikovali, které důkazy žalovaný podle nich nesprávně hodnotil a v čem nesprávnost jejich hodnocení spočívá, ani neuvedli, které úkony žalovaného považují za „podjaté“ a z jakého důvodu. Naprostá nekonkrétnost a bezobsažnost uvedených žalobních tvrzení brání tomu, aby se jimi soud mohl blíže zabývat.

K námitkám, které žalobci poprvé uplatnili v replice (námitka vytýkající žalovanému, že usnesení správního orgánu I. stupně, jimiž byli vyzváni k předložení záznamů o provozu vozidla, záznamů o době řízení vozidla a bezpečnostních přestávkách, byla vydána v rozporu s § 53 odst. 1 správního řádu, námitka, že tato usnesení nebyla řádně zdůvodněna) soud rovněž nemohl přihlížet, neboť tyto byly vzneseny až po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro rozšíření žaloby (§ 71 odst. 2 s.ř.s.). Pokud by tak učinil, tedy pokud by překročil rozsah včas uplatněných žalobních námitok, jednal by v rozporu s ustanoveními § 75 odst. 2 s.ř.s. a § 71 odst. 2 věta třetí s.ř.s., které mu ukládají přezkoumat napadené rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů uplatněných v zákonem stanovené lhůtě.

Lze uzavřít, že pořádkové pokuty byly žalobcům uloženy právem. Žalovaný se při vydání napadených rozhodnutí nedopustil žádného, tím méně zásadního procesního pochybení. Napadená rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem a byla náležitě odůvodněna, a tudíž jsou i přezkoumatelná.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto jí podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobci ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Protože žalovanému, který měl ve věci úspěch, žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 19. března 2014

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Matznerová, DiS.